

loqui, ac errorem corrigerem, 1. Quia tunc propriè non loquitur extra Confessionem, sed perficit eam, qua inchoata, & imperfella erat, 2. Quia in casu mali consilii nil loquitur de confessione preterita, sed suum consilium male datum revocat. Aridekin tom. 2. pag. 236. n. 13. & Fenech. Quod si poenitens audire non velit, debet Confessarius eum monere, quod sit in malo statu, denegando licentiam, & recusando audire.

3234 Si poenitens, ob aliquem bonum finem, v. gr. ad Consilium à doctiori petendum, ad malum aliquod avertendum, &c. licentiam det Confessario, de proprio peccato, aut alia re confessionis cum alio loquendi, potest Confessarius sine fractione sigilli, cum eo loqui, sed non cum altero, ad quem licentia non fuit concessa; quia id, quod poenitens potest facere per se, potest per alium facere, nec Confessio odiosa redditur; licentia autem debet esse expressa, & nullo modo sufficit præsumpta, quia talis præsumptio est odiosa, aut periculosa, imò tunc peccatum manifestare debet, de quo consilium petir, non peccatorem.

3235 Dixi, s. aliquem bonum finem; quia, ut rite advertit Scotus in 4. d. 21. qu. 2. lir. L. ius sigilli Sacramentalis non est tantum ipsius consentis, sed etiam totius communitatis fidei, quæ alias maximè perturbaretur, & ipsius Sacramenti, cui ipse poenitens renuntiare non potest; ac proinde non potest poenitens ex lubricitate & levitate licentiam Confessario dare de re ad confessionem pertinente loquendi, nec Confessarius ea uti debet sine magna Sacramenti irreverentia.

3236 Ille vero, cui Confessarius peccatum de poenitentia manifestavit, ob consilium, aut aliam causam ad absolutionem Sacramentalis spectantem, ad sigillum Sacramentale teneret, quia est notitia ex Confessione orta, & ad Confessionem ordinata, Aridekin cit. pag. 237. n. 15.

3237 Ad sigillum Sacramentale tenetur ultra Confessarium, interpres ille, quem Confessarius super re Confessionis consuluit; laicus, qui Sacerdotem se fingens, Confessionem exceptit, aut qui casualiter peccatum consentis audivit; item ille, cui Confessarius sacrilegè revelavit peccatum; ita Scotus in 4. d. 21. qu. 2. lir. N. Z. qui advertit praefatos præter Confessarium teneri sigillo Sacramentali, ita ut sacrilegium contra Sacramenti reverentiam committant, si de eo peccato loquantur, quatenus ad eos notitia ex Sacramento pervenit; non tamen cum eodem rigore, quia non subjacent poenis Canonica, quibus ipsi

Confessarii subduntur; quæ in cap. omnis utriusque sexus de pœnit. & remiss. sunt depositio & perpetua pœnitentia in arcto Monasterio luenda.

3238 Pœnitens non tenetur ad sigillum Sacramentale, tenetur vero ad secretum naturale, quoad ea, ex quorum manifestatione sequeretur gravis infamia sui, aut Confessarii. Omnia vide casum num. 2930.

C A P U T V.

De Ministro Sacramenti Pœnitentia.

3239 M inister hujus Sacramenti est solus Sacerdos. In eo, ut validè absolvat, requiritur intentio, potestas ordinis, & jurisdictionis. Potestas ordinis dicitur potestas remota, potestas vero jurisdictionis potestas proxima, quatenus Sacerdos vi ordinationis accepit a Christo potestatem ad absolvendū, sed non accepit subditos. Unde jurisdictione Confessarii, Est ius in subditos ad exercendam potestatem absolvendi, quam ex iuri ordinis Sacerdos habet. Hinc abolitio a Sacerdote data sine jurisdictione, est nulla, ex Trident. sess. 14. cap. 7. Quia Sacramentum pœnitentiae est actus judicii, qui si exerceatur in non subditum, est nullus: u. numer. 3285.

3240 Hinc fit, quod simplex Sacerdos non approbatus non possit validè absolvere a veriabilibus, aut mortalibus alias confessis, ita Mastrius disc. 21. q. 8. num. 202. Faber Brancatus, & Scotista; quia licet materia sit libera, absolutio est sententia, & actus judicii; qui in non subditum est nullus. Unde oppositæ opinionis usus fuit prohibitus ab Innoc. XI. ut in n. 2935.

3241 Jurisdictione est triplex, ordinaria, delegata, & ex concessione juris.

Ordinaria, habetur ratione officii: eam habet Summus Pontifex in omnes Christi fidèles, Episcopus, & ejus Vicarius in omnes ad suam diocesim pertinentes; Parochus in suos Parochianos, & Prælati Regulares in suos subditos; tales sunt Generales, Provinciales, Priors, & Guardiani, qui quidem alia approbatione non indigent, ut suorum subditorum Confessiones excipiant, quia tam ex jure communi, quam ex statutis nostri Ordinis, sunt proprii Sacerdotes.

Parochus relicta Parochia, indiget approbatione, Sieri de Pœnit. num. 757. cum com. quia tunc cessat officium Parochiale, ratione cuius competit potestas ordinaria.

3242 *Delegata,* quæ non ex vi officii, sed

ex concessione Ordinarii Sacerdoti communicatur.

3243 Parochus, aut obtinens beneficium, cui est annexa cura animarum, non indiget alia approbatione; benè vero, si officium, vel beneficium relinquat. Aridekin tom. 2. pag. 207. n. 2.

3244 Ex concessione juris, competit habentibus ius vel privilegium eligendi pro se Confessarium non approbatum. Tales sunt Cardinales, & Episcopi.

Item Prælati Religionum; videlicet Generales, Provinciales, Commissarii, Visitatores, Superiores locales, Commissarii, & Procuratores Curiae Romanae, & Vicarii Conventuum in Capite, qui gubernant in Capite, hoc est, qui gubernant in absentia, aut morte superioris localis, Melphi in Comp. cap. 7. stat. 1. q. 1. & 7. Præfati Confessarium eligere possunt non solum in Conventu, sed etiam extra, sicut etiam extra possunt suorum subditorum confessiones audire, quia privilegium est personale, non locale. De Episcopis alio modo discurret Diana part. 3. tral. 2. ref. 3. contra Villalobos in sum. tom. 1. tral. 9. diff. 15. n. 4.

Parochi, aut qui beneficium Curatum habent, non possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario; quia non sunt Prælati: v. in pag. 2. prop. 16. ab Alex. VII. damn. & n. 3275.

3245 In articulo mortis quilibet simplex Sacerdos, non approbatus, imò excommunicatus vitandus, haereticus, &c. si non sit aliis promptus, potest quolibet fideles a quibusvis casibus & censuris etiam reservatis absolvere, ex Trid. sess. 14. c. 7. quia in articulo mortis nulla est reservatio, & Trid. nullum excipit Sacerdotem, sed amplè loquitur: Verumtamen piè admodum, ne hac ipsa occasione aliquis pereat, in eadem Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis, atque ideo omnes Sacerdotes, quoslibet penitentes, a quibusvis peccatis, & censuris absolvere possunt.

Hinc pro tali casu Ecclesia dat jurisdictionem, & tollit omne impedimentum Canonicum ex parte Sacerdotis: v. tom. 3. n. 171.

3246 Quamplures Doctores, Diana, Lugo, Poncius, Faber, & alii apud Mastrium disp. 21. quast. 8. num. 203. ritè sub articulo mortis etiam comprehendunt periculum probabile mortis, cum hoc solo discrimine, ut in periculo mortis Sacerdos absolvere possit directè a quibusvis peccatis, etiam reservatis; a censuris vero reservatis non nisi sub conditione, illis se accusare in genere, si hoc faciat in eadem confessione, & cum eodem Confessario, dicendo: Me accuso de omnibus peccatis, quæ jam manifestavi.

De Ministro Sacram. Pœnit. Cap. V.

eius mandatis, sed etiam pro absolutione: v. n. 3355. & 3359.

3247 *Articulus mortis,* propriè est tempus illud, quo mors certò instat de proximo, & est inevitabilis.

3248 *Periculum probabile mortis,* est illud, in quo non instat certò, sed ex xp̄e contingentibus probabilitate timetur mors; tale est in eis, qui prælium, aut periculosam & longam navigationem proximè sunt aggressuti: v. n. 3357.

JURISDICTIO DELEGATA

3249 *N*on confertur, nisi aliquo signo externo, quia Sacramentum est signum sensibile externum. Sufficit tamen quodcumque, quod revera, & judicio prudenti, in talibus circumstantiis indicet intentionem conferentis jurisdictionem.

3250 Unde non est necesse, quod fiat per litteras; adeoque qui fuit ab Ordinario ordinatus designatus Confessarius, validè absolvit, antequam expediunt litteræ, nisi Ordinarius expresserit, se nolle jurisdictionem conferre, nisi expeditis litteris. Diana part. 1. tral. 14. ref. 41. Sieri de pœnit. num. 699. Leander de pœnit. disp. 11. quast. 80.

3251 Item Ordinarius si videns Sacerdotem non designatum audientem Confessiones in circumstantiis, in quibus posset commodè impedit, non impedit, censetur jurisdictionem illi conferre: in ordine tamen ad Confessionem illam, minimè ad alias in futurum. Sieri cit. num. 693. ex Gobat tral. 7. numer. 8. & Leandro cit. quast. 94. Nam (ut docte ponderat) sumus in materia, in qua judicium prudenter facit intrinsecam rationem.

3252 Et convincit à pari; nam (sicut in sententia omnium, ut testatur Nav. in sum. cap. 12. num. 58. est sufficiens signum externum voluntatum celebrantium spontalia, si contrahentibus parentibus, filii sileant, cum facile si vellent, reclamare possent; cur non erit sufficiens signum externum consuetudinis Episcopi, qui cum possit impedit, silet?)

Idem tenet in iisdem circumstantiis, si Episcopus non videat, sed certò sciat, cum eadem sit ratio.

3253 Hic tamen Confessarius à principio confessionis mortaliter peccavit, quia incepit confessionem excipere sine jurisdictione. Addeque poenitens, detecto errore, tenetur peccata illa priora repetrere, & sufficiet de illis se accusare in genere, si hoc faciat in eadem confessione, & cum eodem Confessario, dicendo: Me accuso de omnibus peccatis, quæ jam manifestavi.

Examen Confessariorum. Tom. I. Pars IV.

- 346 Non sufficit ad conferendam jurisdictionem ratihabitio de futuro, videlicet, quod Sacerdos prudenter credit Ordinarium ratihabitum confessionem; quia ex Trid. sess. 14. cap. 6. ad valorem hujus Sacramenti requiritur jurisdictionis actualis, quam non dat ratihabitio de futuro; quia haec non est, sed erit.
- 347 Sufficit autem ratihabitio de praesenti. Leander cit. q. 94. Sieri cit. n. 694. cum Com. Quæ non sufficit, si sit pure tacita, seu presumpta, quatenus si Ordinarius sciret, actu concederet; quia voluntas non fertur in inco-pax ob aliquem occultum defectum, & impedimentum, puta quia simoniacus, &c. vel in quantum titulum amisit, talis autem incapacitas, aut amissio communiter ignoratur; sed communiter putant fideles, eum verum habere titulum.
- 348 Hinc validè absolvit Sacerdos, si adit titulus coloratus, & error communis, peccat tamen, si sciat nullitatem sui tituli.
- 349 Error communis cum titulo colorato tunc habetur, quando Sacerdoti fuit à legitimo Superiori collatus titulus requisitus ad actum, v. gr. titulus Parochi, Confessarii, &c. sed vel nulliter, in quantum erat incapax ob aliquem occultum defectum, & impedimentum, puta quia simoniacus, &c. vel in quantum titulum amisit, talis autem incapacitas, aut amissio communiter ignoratur; sed communiter putant fideles, eum verum habere titulum.
- 350 Error communis sine titulo tunc habetur, quando Sacerdoti non fuit à Superiori legitimo collatus titulus requisitus ad actum, sed ipse illum fingit, aut ignoranter credit, & dicit habere; talis autem fictio, & carentia tituli communiter ignoratur. Id contingit in Sacerdote, qui cum falsa licentia confessiones audit, cum falsis Bullis pro Parocho se gerit, sed communis populi errore legitimus habetur. ut vere non sit ratio denegandi licentiam, & Episcopus, sive vel, possit facile deuegare: nec illud silentium reduci potest ad prudenter denegationem licentiae, positum enim his conditionibus, silentium est signum externum concessionis; quia hic valet: qui facit, consentire videtur.
- ERROR COMMUNIS**
- 351 Cum titulo colorato, seu putativo, à legitimo Superiori collato, dat jurisdictionem. Haec sententia est moraliter certa, quam docent communiter Jurisperiti, & Theologi. Diana part. 6. tral. 1. ref. 94. Cardenas disert. 2. cap. 6. art. 5. Sieri an. 700. Leander de pœnit. disp. 11. quest. 101. & innumeris ad ipsos. Ex jure civili, L. Barbarius, ff. de offic. Praetoris. Et ex jure Canonico, cap. infamis 3. quest. 7. his verbis. Si servus, dum putaretur liber, ex delegatione sententiam daret, quamvis postea in servitutem depulsus sit, sententia ab eo dicta, rei judicata firmitatem tenet. (Ubi, subdit Cardenas, decerpitur, quod quamvis servus sit incapax jurisdictionis, si tamen communiter ignoretur esse servus, & ex delegatione exercuerit jurisdictionem, gesta per ipsum valent, non quia habuerit verum titulum ad exercitium jurisdictionis, sed quia Princeps propter utilitatem publicam illa valida facit.)
- 352 Error igitur communis cum titulo dat jurisdictionem ob bonum commune, ad favo-
- rem fidelium, ac vitanda gravia incommoda, quæ alias sequerentur, eo maximè quia alias innumere animæ perirent.
- 353 Hinc validè absolvit Sacerdos, si adit titulus coloratus, & error communis, peccat tamen, si sciat nullitatem sui tituli.
- 354 Error communis cum titulo colorato tunc habetur, quando Sacerdoti fuit à legitimo Superiori collatus titulus requisitus ad actum, v. gr. titulus Parochi, Confessarii, &c. sed vel nulliter, in quantum erat incapax ob aliquem occultum defectum, & impedimentum, puta quia simoniacus, &c. vel in quantum titulum amisit, talis autem incapacitas, aut amissio communiter ignoratur; sed communiter putant fideles, eum verum habere titulum.
- 355 Tertiò, quod si Parochus, vel jure, vel ab homine, privatus est titulo Parochiali, validè absolvit, si defectus communiter ignoretur; quia stante errore communi, & titulo colorato, supplet Ecclesia. Sic communiter Doctores.
- 356 Quartò, quod cum innumeræ animæ perirent; si Ecclesia, stante errore communi, non supplet jurisdictionem casu, quo absent titulus coloratus, ideo dicendum est, quod non impedit, consentire videtur, & jurisdictionem conferre, Verricelli tral. 2. q. 25. n. 8. Cardenas disert. 2. cap. 6. art. 6. Sieri de pœnit. an. 713. & Doctores communiter apud ipsos docentes, hoc esse certum: vide dicta de consuetudine an. 237. ad 256.
- 357 Quintò, quod si Confessarius est excommunicatus denunciatus, sed id communiter ignoratur, habet ab Ecclesia tunc jurisdictionem ratione erroris communis.
- 358 Hinc, si excommunicatus denunciatus audiat confessionem, ubi non est denunciatus, vel tantum temporis sit elapsum, ut communiter ignoretur ejus excommunicationis, validè absolvit, supplet Ecclesia ob communem errorem. Dominicus Scotus in 4. dist. 1. q. 5. art. 6. Navart. in summ. cap. 9. Cajet. in famili. verb. Absolutionis impedimenta, Petrus à Soto de confess. sess. 8. & ali communiter.
- 359 Sextò, valere absolutionem datum ab approbato ad annum, etiam anno elapo, si tamen id communiter ignoretur. Sic communis; quamvis ipse Confessarius graviter peccet absolvendo.
- 360 Septimò, valere absolutionem virtute Bullæ, etiam Bulla revocata, si revocatione communiter ignoretur; supplet enim Ecclesia ob errorem communem, Henriquez lib. 6. c. 6. n. 12.
- 361 Octavò, quod si Episcopus sicut de-derit licentiam audiendi confessiones, valente absolutiones, si fictio illa communiter ignoretur, Sanch. de matr. lib. 3. disp. 22. contra Petrum de Ledesma de matr. quest. 45. art. 5. punct. 3. dub. 3.
- 362 Nondum, quod cum, stante errore com-

munis contra aliquos: sed jurisdictionem ab ipso collata, quia adest error communis, titulusque coloratus, validè esset collata, supplete Ecclesia defectum. Tancredi tom. 4. tral. 1. quest. 39.

363 Secundò, quod si mortuo Episcopo vel revocato Vicario Generali, communiter ignoretur mors Episcopi, vel revocatio Vicarii, valent acta ipsius ex jurisdictione, quam tradit Ecclesia, ratione erroris communis, & tituli colorati, Lessius lib. 2. cap. 29. dub. 8. & communis.

364 Denique certum est, quod error particularis, etiam cum titulo colorato, jurisdictionem non conferat.

CONSUETUDO COMMUNIS DAT JURISDICTIONEM.

365 Ensus autem non est, quod propriè ipsa consuetudo det jurisdictionem, sed quod sit evidens signum collata jurisdictionis ab Ecclesia, seu Superiori; in quantum Superior videns, & potens impedire, ne jurisdictione illa exercetur, eo ipso, quod non impedit, consentire videtur, & jurisdictionem conferre, Verricelli tral. 2. q. 25. n. 8. Cardenas disert. 2. cap. 6. art. 6. Sieri de pœnit. an. 713. & Doctores communiter apud ipsos docentes, hoc esse certum: vide dicta de consuetudine an. 237. ad 256.

366 Quintò, quod cum innumeræ animæ perirent; si Ecclesia, stante errore communi, non supplet jurisdictionem casu, quo absent titulus coloratus, ideo dicendum est, quod non impedit, consentire videtur, & jurisdictionem conferre, Verricelli tral. 2. q. 25. n. 8. Cardenas disert. 2. cap. 6. art. 6. Sieri de pœnit. an. 713. & Doctores communiter apud ipsos docentes, hoc esse certum: vide dicta de consuetudine an. 237. ad 256.

367 Ex vi consuetudinis, Sieri cit. an. 714. plura infert, & maximè quatuor.

Primo: Imperatores, Reges, eorumque uxores posse eligere in Confessarium quemcumque Sacerdotem, Angles, Vasquez, Hurtadus, Suarez, & alii.

368 Secundò: Magnos Principes posse eligere in Confessarium quemcumque approbatum, Tatinerus tom. 4. disp. 6. quest. 9. n. 54. ex Soto.

369 Tertiò: Sacellum Imperatoris habere jurisdictionem ad absolvendam Imperatricem, Metido in epist. verb. Confessarius, n. 35.

370 Quartò: Cardinales posse sibi eligere Confessarium non approbatum ab Episcopo. Delugo, Diana, Pasqualigus: Imò & posse eligere pro tota sua familia in Confessarium Sacerdotem non approbatum. Pasqualigus, & Thomas Hurtadus: addentibus De Lugo, Busemb. Leandro, Mercero, Naldo, & aliis, posse Cardinales dare licentiam alii cui ex suis familiaribus, ut eligat in Confessarium aliquem determinatum Sacerdotem, etiam non approbatum ab Episcopo, quipotest familarem Cardinalis absolvere extra dominum Cardinalis. Hinc omnia fieri posse innuit consuetudo, quia ostendit, Cardinales esse Ordinarios propria familia. At tamen consuetudo non approbat, quod Cardinales, ratione dignitatis, possint exci-

pe-

pere ubique confessiones, ut testatur communis opinio contra Thomam Hurtadum.

DIFFICULTAS EST

3279 **A**N Ecclesia supplet, seu det jurisdictionem Confessario absolventi ex opinione vere & practicè probabili circa jurisdictionem?

Quid in hac re sit dicendum, & ego sentiam, satis liquet ex dictis à n. 82. ad 100. Pro majori autem ubertate, ac lumine, non erit abs re, quid specialius Doctores dicant referre.

Certum moraliter esse, quod Ecclesia supplet, & det Jurisdictionem Confessario absolventi ex opinione vere & practicè probabili circa jurisdictionem, etiam si talis opinio coram Deo sit falsa, docet Verricelli tract. 2. q. 25. disserr. 2. cap. 6. art. 6. Filliuc. Castropal. Diana, & quamplures alii apud ipsos; cuius sententia certitudinem moralem fundant in consuetudine, hoc syllogismo: certum est, quod consuetudo det jurisdictionem: certum est adesse consuetudinem absolvendi ex opinione vere & practicè probabili circa jurisdictionem; ergo certum est, quod ex tali consuetudine Confessarii habeant jurisdictionem absolvendi ex opinione vere & practicè probabili.

3280 Pro majori sic discurrit Cardenas cit. n. 161. (Nam certum est in jure, quod consuetudo das jurisdictionem: Ex cap. Cum coningat de foro compet. ubi sic statutus: Nisi forte hi, qui bus delinquentes ipsi deserviunt, ex indulgentia, vel consuetudine speciali jurisdictionem hujusmodi valeant sibi vendicare. Et Glossa ibi adjuncta verb. Vel consuetudine, ait: Nota, quod consuetudo das jurisdictionem: & ex cap. Romana, de sententia excom. in 6. prohibens jurisdictionem quibusdam absolvendi à censuris, subiungit Pontifex: Salva contraria super hoc consuetudine, si quam habent. Ubi Glossa repetit eadem verba supra relata, quod consuetudo das jurisdictionem. Idem constat ex c. Romana, de foro compet. in 6. Glos. ibid. verb. Consuetudine, & cap. Ultiganzes de Officio Ordinarii, & cap. Dudum; S. Scilicet, de electione, & cap. Cum quidam, de except. in 6. illis verbis: De re per Ecclesiasticum Judicem judicata, in casu, quod ad eum pertinet cognitio, de consuetudine, vel de jure, &c. Ubi Glossa repetit eadem verba, quæ suprà. Et cap. Tuo simul, de officio Ordinarii, dicitur: Cum sit in Canonibus definitum, Primates, vel Patriarchas nihil juris præ ceteris habere, nisi quantum Sacri Canones concedunt, vel prælia illis consuetudo contraria ab antiquo. Constat etiam ex Concil. Trid. sess. 22. in decr. de reformac. cap. 3. illis

verbis: Si alicui ex predictis dignitatibus in Ecclesiis Cathedralibus, vel Collegiatis, de jure, seu CONSUETUUDINE, jurisdicatio, administratio, vel officium non competat, &c. Ex quibus verbis patet, jurisdictionem competere ex consuetudine.)

3281 Pro minori, sic ait: Quod autem detur talis consuetudo, negari non potest, quia eam affirmant communiter Doctores, quorum communis opinio in questione facti facit certitudinem moralem, ut probavi in 1. p. crit. theol. disp. 12. cap. 5. num. 73. (ultra experientiam, qua omnes videmus, ita practicari apud Sapientes) P. Suarez tom. 4. in 3. part. disp. 27. solt. 4. num. 7. ait: Confirmatur ex universali Ecclesiis consuetudine, qua est sufficiens signum jurisdictionis: ut supra dictum est. Est autem universalis Ecclesia usus, ut Sacerdotes securè usantur hujusmodi jurisdictione (probabili) in administratione hujus Sacramenti. Et quanvis P. Suarez n. 8. dixerit, hunc discurrendi modum esse probabilem; non tamen dixit, esse solum probabilem consuetudinem Ecclesiæ, sed illam tradit ut indubitabilem.

Lugo Card. disput. 19. de paenitent. solt. 2. n. 31. agens de hac consuetudine absolvendi cum jurisdictione probabili, ita assertit: Et haec est PRAXIS omnium fidelium, & totius Ecclesiæ. Et repetit n. 33. & 34.

3282 Denique pro consequentia subdit: Audiendus est Bonacina tom. 2. disp. 5. de Sacram. paenitent. quest. 7. punt. 5. §. 4. num. 5. ubi sic ait: Ex quo infertur, eum qui sequitur opinionem probabilem Doctorum sententiam, ipsum habere jurisdictionem absolvendi à reservatis, seu privilegium absolvendi non esse revocatum, validè agere, quæ agit, ac si re ipsa jurisdictionem haberet, & privilegium nondum esse revocatum, etiam si forte opinio illa probabilis, à parte rei non subsistat, sed falsis realiter nitatur fundamentis; nam Ecclesia supplet jurisdictionem; alioquin sequerentur eadem incommoda, quæ sequerentur Ecclesia non supplente jurisdictionem quando adeat error communis, & titulus coloratus. Et hoc eodem modo communiter loquuntur Theologi ferè omnes. Quo pacto non loquerentur Authores, si non effet ita in praxi receptum. Quid autem est praxis communis, nisi consuetudo?

3283 Eamdem sententiam tenet Leander cum aliis in tract. de paenitent. disp. II. quest. 193. hac motu ratione, quod non minus potens sit sapientum opinio, quam error populi communis ad dandam jurisdictionem. Constat etiam ex Concil. Trid. sess. 22. in decr. de reformac. cap. 3. illis

3284 Certum tamen omnino est, quod Eccle-

clesia non supplet, seu det jurisdictionem n. 3129. & 3193. v. pag. 2. prop. 13. & pag. 3. Confessario absolventi ex opinione tenuiter prop. 36. ab Alex. VII. damn.

Quamvis enim de hujusmodi limitationibus ad favorem Confessariorum Regularium plura scriperint Villalobos tom. I. tract. 9. diff. 53. n. 2. Leander de paenit. tract. 5. disp. II. à q. 83. ad q. 1. & quamplures apud eos fundati in pluribus locis Canonicis, praesertim illo Clem. Dudum, de sepult. ubi fratribus Prædicatoribus, & Minoribus à suo superiore Episcopo presentatis, & ab illo injustè non approbatis, eo ipso Pontifex approbationem concedit, his verbis: Si vero iudicem Prelati fratribus ad audiendas confessiones, ut præmittitur, etebitis ejusmodi licentiam exhibere recusaverint: Nos ex nunc ipsis, ut confessiones sibi confiteri voluntum libere, licetque audire valeant, gratiosè concedimus de plenitudine potestatis Apostolica, apud Arsdekin tom. 2. pag. 152.

3285 **A**pprobatio, quamvis ex vulgarius loquendi, confundi soleat cum jurisdictione, propriè & revera ab illa distinguatur: nam Approbatio, Est judicium Ordinarii de idoneitate Sacerdotis ad Confessiones excipendas, seu, cui possit conferri jurisdiction ad Confessiones excipendas; quod judicium stare potest absque jurisdictione, ut si Episcopus non obstante judicio de idoneitate Sacerdotis, eum non deputaret ad audiendas Confessiones; Item Confessarius approbatus ab Episcopo non habet jurisdictionem ad absolvendum à casibus Bullæ Cœnæ, eam tamen habet per Bullam Cruciatæ, approbatione supposita, ut infra de Bulla: v. à n. 3239.

3286 Quoad approbationem, est Decretum Trid. sess. 23. de reform. 2. 15. Decernit Sancta Synodus, nullum etiam Regulari posse confessiones secularium etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus judicetur, approbationem, qua gratis datur, obireat.

3287 Confessarius Regularis pro confessionibus secularium, ultra approbationem Episcopi, requirit approbationem sui Praelati Religiosi, nempe Generalis, vel Provincialis, ex Clem. c. Dudum, de sepult. adeoque qui approbatione Episcopi, fine sui superioris approbatione uitetur, illicitè confessiones excipit, sed validè, quia Frid. pro valore nullam aliam approbationem requirit, nisi Episcopi.

3288 Approbatio ad beneplacitum, non expirat per mortem concedentis, aut ejus amotionem ab officio; quia ejus beneplacitum, & voluntas, eo ipso, quod non fuerit revocata, moraliter perseverare censetur. Tamb. tom. 2. pag. 31. n. 8. Diana part. 6. tract. 6. ref. 48.

3289 Confessarius, five secularis, five Regularis, iniuste reprobatus, non potest valide Confessiones excipere; quia Trid. ad valorem Sacramenti approbationem Episcopi requirit, quam iniuste reprobatus non habet.

Eadem ratione approbatus cum limitatione ad tempus, sexum, aut locum, non potest validè terminos limitationis excedere, unde licet status Religiosus supplet defectum atatis ab Episcopis pro mulieribus requiri solita, approbat tamē solum pro viris, non potest validè mulierum confessiones audire, præferunt post Bullam Clem. X. ubi v. §. 5. & §. 4.

CLEMENS EPISCOPUS.

9. I. (Superna, &c. Nos attentes, quod alias diversis temporibus prædictæ dubitationes & controversiae nonnullis Prædecessorum nostrorum Summorum Pontificum Constitutionibus, eamque Declarationibus definitæ fuerint: Ejusmodi definitiones in unum collectas, ut magis magisque dissensionum tollantur scimus, & in posterum firmior in Agro Dominico Pax Christi floreat, pro summo, quo fungimur, Apostolatus officio, novis Apostolicis litteris munendas duximus, & roborandas. Itaque consilio nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, & dilectorum filiorum Romanae Curiae Prælatorum, pietate, doctrina, & prudentia præstantium, & matura deliberatione nostra, atque ex certa scientia, hac generali & perpetuè valitura Constitutione decernimus, & declaramus.

3291 §. 2. Regulares, qui in Ecclesiis sui Ordinis prædicare voluerint, teneantur ab Episcopo Diecepsano benedictionem petere: Prædicare tamen posse, quamvis illam non obtinuerint: Quod si Episcopus benedictionem nedum non concederit, sed etiam contradixerit, nec in prædictis quidem Ecclesiis licet Regularibus prædicare: Eosque convenientes, ab illo tamquam Sedis Apostolice Delegato, censuris, aliquæ poenis Ec-